

νὰ ἐπανάλθωμεν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Ἐπραξες ἄριστα, Ἰούλιε, νὰ τηρήσης σιωπὴν ἐνόσω εὐρίσκητο εἰς τὸ δωμάτιον παρούσα. Ἦδη ἐνωῶ τὰ πάντα. Ἡ Χάρις, ὡς εἰκάζω, θὰ εἶπε τὸ ὄνομά μου εἰς τὴν συνοδοιπόρον τῆς ταύτης, ἥτις, τώρα, ἔχουσα ἀνάγκην συνδρομῆς, ἀποτείνεται εἰς ἐμέ, τῇ μεσολαβήσει σου. Θὰ τῇ προσέλθω ἀρωγός, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ παρουσιασθῇ ἐνταῦθα πρὶν ἢ προδιαθέσω τὴν Χάριτα εἰς τὸ νὰ τὴν ὑποδεχθῇ, γνωστοποιούσα εἰς αὐτὴν ὅτι ζῆ.

— Δὲν πιστεύω, εἶπεν ὁ Ἰούλιος ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ χωρὶς νὰ ἴδῃ τὴν θεῖαν του.

— Τί θέλεις νὰ εἴπῃς ;... Μήπως τὸ μυστήριον δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμη ;...

— Οὐτε κἀν προσηγγίσκαμεν αὐτό. Ἀλλ' ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ φίλου μου Προξένου.

«Μετὰ ἐπισταμένην ἐξέτασιν τοῦ ὑποτιθεμένου πτώματος, ὁ Πρῶστος χειρουργὸς κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἀμελῶς εἶχον ἐξετάσει τὴν πληγωμένην, ὅτι ἀναστολῇ τῆς ζωῆς εἶχεν ἐκληφθῇ, ἐν τῇ συγχύσει καὶ τῷ θορύβῳ τῆς υποχωρήσεως τῶν Γάλλων, ὡς θάνατος. Τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον του ἐξήφθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ ἐν πείραμα, ὅπερ ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐγχειρίσεως περιεποιοῦντο ὁ ἴδιος τὴν ἀσθενῆ καὶ τὴν μετήγαγε κατόπιν εἰς τὸ πλησιέστερον πολιτικὸν Νοσοκομεῖον, ὅπερ ἦτο τὸ τοῦ Μαγγαίμ.

Ὡν ἠναγκασμένοι νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρεσίαν του, ἀφῆκε τὴν ἀσθενῆ εἰς τὴν κατάστασιν τὴν εἶδεν, ἀναίσθητον ἐπὶ τινος κλίνης. Καὶ οὕτως οὐτε ἡ Διοίκησις τοῦ Νοσοκομείου ἐγνώριζόν τι περὶ αὐτῆς. Δὲν εὗρον ἐπ' αὐτῆς οὐδὲν ἔγγραφον. Ὅ,τι ἠδυνήθησαν νὰ πράξωσιν οἱ ἱατροὶ ὅπως μὲ διαφωτίσωσι περὶ τῶν μέσων τοῦ ν' ἀνακαλύψω συγγενεῖς καὶ φίλους τῆς, συνίστατο εἰς τὴν ἐπίδειξιν τῶν λινῶν ἀσπρορρούχων τῆς ἐφ' ὧν ἐσημειούτο τὸ ὄνομά τῆς. Δὲν ἀνεχώρησα τοῦ Νοσοκομείου παρὰ ἀφοῦ ἐσημείωσα τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπὶ τινος φύλλου τοῦ σημειωματαρίου μου. Ἴδου αὐτό: *Μέρση Μερρίκ*».

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐξηγάγε τὸ σημειωματάρειόν τῆς.

— Ἐπίτρεψον νὰ σημειώσω καγὼ τὸ ὄνομα τοῦτο, εἶπε δὲν τὸ ἤκουσα ποτὲ καὶ ἐνδεχόμενον νὰ τὸ λησμονήσω. Ἐξακολούθησον, Ἰούλιε.

— Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων δὲν εἶχον πλέον νὰ πράξω ἄλλο τι ἢ ν' ἀναμείνω νὰ μὲ εἰδοποιήσωσιν ἐκ τοῦ Νοσοκομείου εὐθὺς ὡς ἡ πληγωμένη θὰ ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ. Ἰκαναὶ ἐβδομάδες διέρρευσαν χωρὶς νὰ λάβω οὐδεμίαν εἰδησιν τῶν ἱατρῶν. Μετὰ τινα χρόνον ἔλαβον πληροφορίας, ὅτι ὁ πυρετὸς κατέτρυχε τὸ δύσμοιρον τοῦτο πλάσμα, ὅπερ ὑφίστατο ἀλληλοδιαδόχως περιόδους ἐξαντλήσεως καὶ προσβολὰς παραληρημάτων, διαρκουσῶν τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα τῆς θείας σας Λαίδης Ζάνετ Ρού διέφευγε

πολλάκις τῶν χειλέων τῆς· τὰ λοιπὰ ὅσα ἔλεγεν ἦσαν ὅλως ἀκατανόητα παρὰ τῶν ἀνθρώπων οἵτινες τὴν περιεκύκλουν. Ἐσκέφθη ἀπαξ ἡ δις νὰ σὰς γραψῶ καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ὁμιλήσετε εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ. Ἀλλ' ἐπειδὴ μέχρι τῆς ἐπιτυχῆς ἐκείνης οἱ ἱατροὶ μοὶ ἔλεγον ὅτι οὔτε περὶ τῆς ζωῆς τῆς οὔτε περὶ τοῦ θανάτου τῆς ἦσαν ἀκόμη βέβαιοι, ἀπερῆσα νὰ περιμείνω. Πρὸς τί νὰ σὰς ἐνοχλήσω, ἐὰν τοῦτο δὲν ἦτο ἀναγκαῖον ;»

— Εἶσαι καλλίτερος κριτῆς ἐμοῦ καὶ παντὸς ἄλλου, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἀλλὰ δὲν βλέπω κατὰ τί καὶ τὸ μέρος τῆς ἱστορίας σου, ὅσον καὶ τὸ προηγούμενον, δύναται νὰ μοὶ εἶνε ἐνδιαφέρον.

— Ἀκριβῶς, ὅ,τι ἐμελλον νὰ εἴπω καὶ ἐγὼ, ἐπεῖπεν ὁ Ὀράτιος. Εἶνε θλιβερὰ ἱστορία, ἀναμφιβόλως, ἀλλὰ τί ἔχομεν νὰ κάμωμεν ἡμεῖς εἰς ὅλα αὐτά ;

— Περιμείνατε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος, καὶ θὰ ἴδῃτε.

«— Ἐπὶ τέλους εἰδοποιήθη ἐκ τοῦ Νοσοκομείου ὅτι ἡ Μέρση Μερρίκ ἦτο ἐκτὸς κινδύνου καὶ ἱκανῇ, καίτοι πολὺ ἀδύνατος ἀκόμη, ν' ἀπαντήσῃ εἰς τινὰς, ἐρωτήσεις, ἃς ἤθελον τῇ ἀποτείνει. Μόλις ἐφθάσα εἰς τὸ Νοσοκομεῖον μοὶ ἐξήτησαν, πρᾶγμα ὅπερ μὲ ἐξέπληξεν ὀλίγον, νὰ ἐπισκεφθῶ πρῶτον τὸν Ἀρχίατρον ἐντὸς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου του. «Νομίζω ὅτι εἶνε καλόν, μοὶ εἶπεν οὕτως, νὰ σὰς προδιαθέσω ὀλίγον πρὶν ἢ ἴδῃτε τὴν ἀσθενῆ. Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιστήσητε ἄκρως τὴν προσοχὴν σας ὅταν θὰ τῇ ὁμιλήσητε, ὅπως μὴ τὴν ἐξερεθίσσητε. Μὴ ἀποδείξετε εἰς αὐτὴν τὴν ἐλαχίστην ἐκπληξιν, μὴ ἐκδηλώσετε τὴν ἐλαχίστην ἀμφιβολίαν, ἀκόμη καὶ ἂν σὰς εἴπῃ τὰ παραδοξότερα πράγματα. Ἐνταῦθα δὲν ἔχομεν πάντες οἱ ἱατροὶ περὶ ταύτης τὴν αὐτὴν γνώμην, διχογνωμοῦμεν. Οἱ μὲν, καὶ ἀνήκω καγὼ εἰς τούτους, δὲν εἶνε βέβαιοι ὅτι ἀνέκτησε πλήρη τὴν χρῆσιν τοῦ λογικοῦ τῆς. Δὲν προχωρῶ μέχρι τοῦ νὰ εἴπω ὅτι εἶνε παράφρων... διότι εἶνε ἡσυχωτάτη καὶ ἀκίνδυνος... Πιστεύομεν ὅμως ὅτι διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν φαντασιοπληξίας σταθερᾶς, γειτονευούσης τῇ παραφροσύνῃ. Λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν προειδοποίησίν μου... καὶ ἤδη μετᾶβητε καὶ κρίνατε ὑμεῖς ὁ ἴδιος».

[Ἐπειτα συνέχισα]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ALBERT LEROY

NANINANI

Ἀιτήματα

— Θὰ καύσης ἐπὶ τέλους, Κατερίνα, νὰ τριγυρίζῃς ἴσὸς τραπέζι ; Μὲ παρασκότησεις. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἔμπορῶ νὰ ὑποφέρω τὸν θόρυβο. Ἀφῆσέ με λοιπὸν ἡσυχον, Κατερίνα.

Καὶ ὁ ἱατρὸς Νέρου μετὰ τὴν ἀποστροφὴν του ταύτην πρὸς τὴν γραίαν ὑπῆρ-

τριάν του Κατερίναν ἐπανάλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἱατρικοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ του, the Lancel, σημειῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ διὰ μολυβδίδος ἐνδιαφέροντα τινὰ χωρία.

Ἡ ὑπῆρέτρια δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ παρέμεινεν ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐνῶ ἐν τῇ βαθείᾳ σιγῇ ἤκουετο μόνον ὁ θόρυβος τῶν περιστρεφόμενων πυρετῶδῶς, ὑπὸ τῆς σκελετῶδους σχεδὸν χειρὸς τοῦ ἱατροῦ, φύλλων τῆς ἐφημερίδος.

Ἀπὸ τοῦ κρεμαμένου λαμπτήρος τὸ φῶς ἐπεχύνετο ὡς κύμα ἐπὶ τοῦ ὀστεώδους προσώπου τοῦ ἱατροῦ, ἐνῶ τὰ βλέφαρά του συνωφρουντο πού καὶ πού ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἦν τῷ παρήγαγεν ἡ ἀνάγνωσις.

Ἡ Κατερίνα μετεκινήθη μικρὸν καὶ ὁ γέρων ἱατρὸς μετεστράφη ἀνυπομονῶν.

— Ἀκόμη !... Μὰ δὲν θὰ μ' ἀφήσης ἡσυχον ;

Ρίψας δὲ τὸ βλέμμα ἐπ' αὐτῆς καὶ ἰδὼν ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρουν :

— Ἄς δούμε λοιπόν, καλὴ μου Κατερίνα, τί ἔχεις, εἶπεν, ἠπιώτερος γενόμενος. Ἐεῦρεῖς ὅτι δὲν ἔχω ἐλευθέραν παρὰ τὴν μισὴν αὐτὴν ὥραν μετὰ τὸ φαγεῖ μου. Πές μου, τί θέλεις ; Λέγε μου γρήγορα.

Ἡ ὑπῆρέτρια ἐπλησίασε καὶ κλαίουσα εἶπεν εἰς τὸν κύριόν τῆς, ὅτι ἐπεθύμει παρ' αὐτοῦ κάτι τι πολὺ σπουδαῖον, ἀπίστευτον.

Ὁ Νέρου τὴν ἤκουεν.

Ἡ Κατερίνα διηγῆθη, ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς, χήρα μὲ τέσσαρα παιδιὰ, ἦτο ἐτοιμώμενος τὸ τελευταῖον δῶρον τοῦ ἀποθανόντος συζύγου. Δὲν ὑπῆγεν εἰς τὸ μακρὸν ἔνεκα τῶν τεσσάρων μικρῶν τῆς, τὰ ὅποια ἤθελον μείνει εἰς τοὺς πέντε δρόμους. Ἐκεῖνη ἀναμικτή, ἀρρωστημένη, καὶ ἔπειτα, οὕτως λεπτό. Ἡ Κατερίνα ἔκανε ὅ,τι ἔμπορῶσε καὶ πάλιν ἤρχετο νὰ παρακαλέσῃ τὸν κύριόν τῆς νὰ θελήσῃ νὰ τὴν ξεγεννήσῃ.

— Παναγία μου, ἔλεγεν ἡ ὑπῆρέτρια ὀδυρομένη, ἔξέρω πῶς σὰς ζητῶ πράγματα σχεδὸν ἀδύνατα, γιατί ἔχετε τόσους ἀρρώστους, μὰ πάλι ἐσεῖς μονάχα ἔμπορῶσατε νὰ τὴν σώσετε, τὴν καυμένη τὴν ἀδελφὴ μου πού πάει νὰ πεθάνῃ. Γιὰ συλλογισθῆτέ το λιγάκι... τέσσερα μικρὰ παιδιὰ χωρὶς πατέρα, καὶ χωρὶς μάνα.

Ὁ γέρων ἱατρὸς ἤκουεν, ἐπαισθητῶς δυσηραστημένος.

Ἡ Κατερίνα ἐπερίμενεν ἀνήσυχος.

— Καλὰ, καλὰ, λοιπόν, εἶπε, μὴ κλαῖς καὶ θὰ πάγω. Ἐεῦρεῖς πολὺ καλὰ πῶς δὲν ἀφίνω τὸν κόσμον νὰ πεθαίνῃ ἔτσι, καὶ ἔμπορῶσες νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ στρυφογυρίζῃς μίαν ὥρα δίπλα μου. Ἐλα, τῇ γούνα μου, τὴν ἀμαξά μου καὶ πάμε... Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος... γιὰ γυναῖκες. Καὶ πού κάθεται ἡ ἀδελφὴ σου ; Ἐστὸ διάβολο βέβαια. Καὶ ἴσὸς ἔβδομο πάτωμα, ἔ ;

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Κατερίνα, συγκεχυμένη καὶ μειδιῶσα, εἰς τὸ πέμπτον μόνον.

— Πάλι καλά, κερδίζομε δυὸ πατώματα.

* *

Κατακεκλιμένη ἐπὶ ψιαθίνου στρώματος, ἐν ἐλεεινῷ δωματίῳ, ἡ χήρα ἔδακνε τὰς χεῖρας ἐκ τῶν πόνων τῆς ἐγκυμοσύνης. Τὰ τρία μεγαλείτερα τέκνα τῆς ἔμμενον παρὰ τῆ γείτονι. Εἰς τὴν ἀντικρυνὴν δὲ γωνίαν τοῦ δωματίου ἐπὶ τινος ἀχυροστρωμνῆς ἐκοιμάτο τὸ μικρότερον, στηρίζον τὴν παρεῖαν ἐπὶ τῆς χειρὸς του.

Ἡ Κατερίνα ἔβαινε ἀπὸ τῆς κλίνης εἰς τὴν ἐστίαν πρὸ τῆς ὁποίας ἐκάθητο ὁ ἰατρός. Εἶχαν ἀνάψει μερικὸς γαιάνθρακας καὶ θάλπος ἀσύνηθες ἐβασίλευεν ἐν τῷ δωματίῳ. Ὁ ἰατρός ἀνεγίνωσκε μερικὰ βιβλία ἅτινα ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, χωρὶς νὰ ἀσχολῆται περὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ εὕρισκετο. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἄμα οἱ πόνοι τῆς ἐτοιμογένου ἤζξανον ἔσπευδε πρὸς αὐτήν, τὴν ἐζήταζε καὶ ἀφοῦ μὲ ὀλίγους λόγους τὴν παρηγόρει ἔσπευδε πάλιν εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ ἐπλησίαζεν. Ὁ Νέρυ ἀφῆκε τὰ βιβλία του καὶ ἐπλησίασε τὸ φῶς παρὰ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενοῦς.

— Τὸ παιδί ἔρχεται κακὰ, εἶπε, καὶ ἔκαμες πολὺ καλὰ νὰ μὲ φέρης ἐδῶ, Κατερίνα. Ἄν ἦτο κανεὶς ἄλλος ἄπειρος θά τα ἔχανε...

Μετὰ δύο ὥρας πλήρεις ἀλγηδόνων ἡ γυνὴ ἠλευθερώθη.

— Νὰ το, εἶπεν ὁ ἰατρός μειδιῶν καὶ ἐναποθέτων τὸ νεογέννητον εἰς τοὺς βραχίονας τῆς Κατερίνας. Εἶνε ἐξ ὥρας, μὴ μὲνει μετὰ ὥρα ἀκόμη νὰ κοιμηθῶ. Ἐσὺ Κατερίνα μετ' ἐδῶ.

Ἡ λεχὼ ἔστρεψε πρὸς αὐτὸν τὰ ὄματα πλήρη δακρῶν.

— Καλὰ καλὰ... εἶπε... Ἡ μαμὰ νὰ σπαῶσῃ.

Καὶ πρὸς τὴν Κατερίναν ἀποτεινόμενος ἡ ὁποία τὸν ὠδήγηε ἕως τῆς θύρας καὶ θέτων εἰς τὴν χεῖρά της ποσόν τι χρημάτων:

— Θὰ τῆς δώσης αὐτά, καὶ ἂν δὲν φθάσουν...

* *

— Ἡ κυρία κόμησσα Τολλέ ἔστειλε τρεῖς φορὰς ἀπὸ τὸ πρῶν καὶ σὰς ἐζήτησεν, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος εἰς τὸν ἰατρὸν ἄμα εἰσῆλθε.

— Καλὰ, ἄς ξαναστείλῃ ἄλλη μιὰ, σὰν θέλῃ. Εἶμαι κατακουρασμένος, θέλω νὰ κοιμηθῶ... Καὶ ἂν ἀρρωστήσουν ὄλαις ἢ κόμησσαις τοῦ κόσμου, ἀδιαφορῶ. Ἐλα νὰ μ' ἐκδύσης.

Καὶ πλήρης ὀργῆς ὁ ἰατρός ἔριψε τὰ χειρόκτια του καὶ τὴν ράβδον του ἐπὶ τινος ἐπίπλου.

— Μὰ πάλι, εἶπεν, ἄς μὴ κοιμηθῶ. Ἐλα ζύρισε με καὶ κτένισέ με. Θὰ πάγω νὰ κάμω τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀγγλικοῦ περιοδικοῦ του, ἕως οὗ τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ἡ ἀμαξία του τὸν περιέμενε.

— Ἀλήθεια, ἐσκέφθη, ἂν ἐπήγαινα

σ' αὐτὴ τῇ χαριτωμένη κόμησσα. Τί διὰ βολο πάλι ἔχει ἡ μικρούλα μου;

Κε' αὐτὴν ἀκόμη, ἐγὼ τὴν ἔχω γεννήσει... χωρὶς κανένα πόνο, προσέθηκε μειδιῶν διὰ τὸν ἀστείμον του, τὸν ὁποῖον ἐπανελάμβανε δι' ἑκατομμυριοστὴν φορὰν.

* *

Ὁ ἰατρός περιεμένετο εἰς τὸ μέγαρον, ὅπως παρὰ τῷ λαῷ Ἰσραὴλ ὁ Μεσσίας. Τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς κομήσσης ἐμπεπετασμένον ἐκ ροδίνου χυώδους μεταξωτοῦ, ὅπου τὸν περιέμενε αὐτὴ χαϊδευομένη ὑπὸ τὰ βαρύτιμα κάλυμμά της ὡς γαλῆ.

Ἦτο ἀσθενής· πολὺ ἀσθενής. Εἶχε βῆξει πολὺ τὸ μεσονύκτιον καὶ αὐτὸς ὁ ἰατρός, ὁ κακοῖατρός ἀργησε νὰ ἔλθῃ.

Ὁ γέρον ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην μειδιῶν, ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, ἤραστάθη σοβαρῶς καὶ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν εἶνε τίποτε, ἀπολύτως τίποτε, ἀγαπητὴ μου. Μία μικρὰ βρογχίτις, μὰ πολὺ μικρὰ.

— Καὶ ὅμως, ἰατρέ, σὲ βεβαίῳ, ὅτι κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἔβηξα, μὰ ἔβηξα πολὺ. Θαρροῦσα πῶς εἶχα ἕνα κόκκινο σίδερο εἰς τὸ στήθος μου.

Ὁ ἰατρός Νέρυ ἐπανελάβε τὸ σοβαρὸν του ὕφος.

— Διάβολε, τότε πρέπει νὰ στηθοσκοπήσωμεν.

Καὶ παραμερίζων τὰς δαντέλας τοῦ νυκτικοῦ ὑποκαμίσου, ἀπεκάλυψε γυμνὸν τὸν λαιμὸν τῆς νεαρᾶς γυναικὸς, τῆς ὁποίας αἱ ροδίαι στρογγυλότητες ἀνεκινήθησαν.

Ἡ κόμησσα ἦτο κατακεκλιμένη μὲ τὸ βλέμμα ἀόριστον, ὃ δὲ ἰατρός ἔκυψε προσκολλῶν τὸ οὖς του εἰς τὸ στήθος τῆς ἀσθενοῦς.

Ἐπὶ τῇ ἐπαφῇ τῆς εὐώδους ταύτης σαρκὸς, ὁ ἰατρός ἠσθάνθη μεθυστικὴν τινὰ ὁσμὴν, τὰς δυνάμεις του ἐκλείπουσας καὶ τὰ βλέφαρά του κλειόμενα.

Ἀπεκοιμήθη.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸ γεροντικὸν ὄρατον πρόσωπόν του ἐπὶ τοῦ ὁποίου διεκρίνετο ὁ κάματος τῆς μελέτης τῆς ἐπιστήμης, ἠκολούθει τὴν ρυθμικὴν κίνησιν τῆς ἀναπνοῆς τῆς κομήσσης, ἡ ὁποία τὸν προσέβλεπε μετὰ τρυφερότητος σεβαστῆς, προσερχομένης ἐκ θεοῦ καὶ μεγάλου ἔρωτος διὰ τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέροντα.

— Λοιπόν, ἰατρέ, ζύπνησε. Ἀρετὰ ἔκανες νάνι-νάνι. Μισὴ ὥρα ἐπέρασε ποῦ μὲ στηθοσκοπεῖτε... Διάβολε, προσέθηκε μειδιῶσα χαριέντως, ἔξυρετε καλὰ καὶ διαλέγετε τὰ προσκέφαλά σας.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέρον ἰατρός συγκεχυμένος ἐζήτηε συγγνώμην:

— Ἐννοια σας, ἔννοια σας, ἐπανελάβε καὶ ἔξυρα καλὰ ποῦ ἐπεράσατε τὴν νύκτα σας, καὶ θὰ σὰς στείλω καὶ γὼ σὲ λίγο χίλια φράγκα διὰ τὴν μητέρα καὶ τὰ πέντε μικρὰ της.

Αἰσωπος

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ ..... Δρ. 3 (3,30)
«Ἡ Γυναίκες, τὰ Χαρτὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1,20]
Ποιήματα I. Γ. Τσακασιάνου Δρ. 3. (3,20)
Χρυσόδετα..... »

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρα», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάστα, δραχ. .... 4,50 (4,60).

«Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιέ Μαρμι, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 4,50 [4,70]
«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἡ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννητῶρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... Δρ. 4,50 (4,70)
«Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκῶδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]
«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου Δρ. 2 [2,20]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pouson-De-Terrail, τόμοι ὀγκῶδεις 3 Δρ. 6 (7)
«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γουζάλς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις I. Καρασσούσα τόμοι 2) ..... Δρ. 4 (4,30)

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Adéme Achard..... Λεπτ. 75[90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστορία θραβυθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2,20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4,20]

«Κωμῳδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2,20]
«Ὁ Γουζάλς Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορία ..... Δρ. 1,50 [1,70]

«Παλαὶ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ξαβιέ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 4,50 [4,70]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὁρλέν..... Δρ. 1,70 [1,80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5,50]

«Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβέρ, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλάκη, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]

«Ἡ μυστηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον ..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν, ... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους ..... Δρ. 8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπητῆς» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἐνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 1,50 (1,60)